

METODA DOBREGO STARTU

Pierwowzorem **Metody Dobrego Startu** była francuska metoda Bon Départ (czyli: dobry odjazd, start). W pierwszej wersji miała służyć rehabilitacji osób z nabytymi zaburzeniami ruchowymi. Następnie została przystosowana do pracy z dziećmi jako etap wstępny nauki czytania i pisanania.

Dla potrzeb szkolnictwa w Polsce Metodę Dobrego Startu adaptowała, pod koniec lat sześćdziesiątych, prof. Marta Bogdanowicz. Metoda Dobrego Startu (MDS) należy do metod edukacji i terapii angażujących uczenie się polisensoryczne. Ma szerokie zastosowanie w rehabilitacji i profilaktyce niepowodzeń szkolnych, szczególnie wobec dzieci tzw. ryzyka dysleksji. Pracują nią nauczyciele w przedszkolach, szkołach masowych i specjalnych. Jest to metoda, której pozytywne efekty oddziaływania widoczne są w rozwoju: dydaktycznym, wychowawczym, kulturalnym i społecznym dzieci.

Założenia i cele Metody Dobrego Startu

Założeniem MDS jest jednoczesne rozwijanie funkcji językowych, funkcji spostrzeżeniowych i motorycznych oraz współdziałania między tymi funkcjami.

Istotną rolę w Metodzie Dobrego Startu pełnią trzy elementy: wzrokowy (znak graficzny), słuchowy (piosenka) i motoryczny (odtwarzanie znaków graficznych zgodnie z rytmem piosenki). Ćwiczenia zawarte w metodzie usprawniają jednocześnie analizatory: wzrokowy, słuchowy i kinestetyczno – ruchowy, kształtują lateralizację i orientację w schemacie własnego ciała i przestrzeni, oddziałują na procesy emocjonalne i zachowania społeczne oraz twórczą aktywność.

Struktura zajęć prowadzonych Metodą Dobrego Startu

W zajęciach prowadzonych Metodą Dobrego Startu wyodrębnia się trzy podstawowe rodzaje ćwiczeń:

- ćwiczenia ruchowe
- ćwiczenia ruchowo - słuchowe
- ćwiczenia ruchowo - słuchowo - wzrokowe.

Zajęcia prowadzone Metodą Dobrego Startu przebiegają według stałego schematu: zajęcia wprowadzające, właściwe i końcowe

Zajęcia wprowadzające. Ich celem jest skoncentrowanie uwagi dziecka na rozpoczynającej się pracy i usprawnianie niektórych funkcji psychomotorycznych, głównie językowych, motoryki oraz orientacji w schemacie ciała i w przestrzeni. Zaczynają się od ćwiczeń koncentracji uwagi i orientacji w schemacie ciała i przestrzeni. Potem następuje nauka piosenki, która będzie towarzyszyła dalszym zajęciom. Rozmawiając z nauczycielką o piosence dzieci uczą się poprawnego formułowania pytań i odpowiedzi, ćwiczą słuch fonematyczny. Dzieci zaznajamiają się również z konkretnymi materiałami, które stanowią ilustrację piosenki. Do piosenki dołączony jest wzór graficzny, który również nawiązuje do treści piosenki.

Zajęcia właściwe rozpoczynają się od **ćwiczeń ruchowych**. Jest to zabawa ruchowa nawiązująca do treści piosenki, w której dzieci ćwiczą umiejętność utrzymywania równowagi i sprawność ruchową całego ciała oraz usprawniają ruchy rąk. Podczas **ćwiczeń ruchowo - słuchowych** dzieci, śpiewając piosenkę wystukują

jej rytm na bębnie, na woreczku z grochem, woreczku z sypkim materiałem (np. kaszą, piaskiem) lub „poduszce” ulepionej z masy solnej czy gliny (wykonując ruchy uderzając - w rytm piosenki - w wałek stroną wewnętrzną, zewnętrzną, brzegiem dłoni, pięścią, potem palcami). **Ćwiczenia ruchowo - słuchowo - wzrokowe** to uczenie wykonywania wzorów w rytm jednocześnie śpiewanej piosenki. Mają one największe znaczenie w MDS, stanowiąc najbardziej złożoną formę ćwiczeń (angażują jednocześnie trzy analizatory: ruchowy, słuchowy i wzrokowy). Kolejne etapy tego ćwiczenia przebiegają według ustalonego schematu:

- Próba odtwarzania samodzielnego ruchem rytmu piosenki lub dobieranie wzoru do piosenki
- Pokaz i omówienie wzoru, demonstracja ćwiczenia.
- Utrwalenie wzoru i jego powiązania z piosenką – wodzenie palcem po wzorze.
- Odtwarzanie wzoru: w powietrzu - ręką, na podłodze - nogą, na powierzchni stołu lub podłogi - palcem, na tackach z piaskiem - palcem, na dużym arkuszu papieru pakowego, na tabliczkach - kredą, na kartce papieru z bloku rysunkowego - pędzlem, ołówkiem, kredą.

Zajęcia końcowe to ćwiczenia relaksacyjne, wyciszające oraz oddechowe i usprawniające narządy artykulacyjne.

TO WARTO PRZECZYTAĆ:

M. Bogdanowicz, Metoda Dobrego Startu, WSiP, Warszawa 2004